

benadeelde, met uitsluiting van alle andere schuldeisers van de verzekerde. De schadevergoeding wordt rechtstreeks uitgekeerd aan de benadeelde of aan zijn rechtverkrijgenden, zonder eerst tot het vermogen van de verzekerde te hebben behoord. Door deze tekst wordt aan de benadeelde en zijn rechtverkrijgenden een eigen recht toegekend waardoor zij schuldeisers worden van de verzekeraar, die zich dus niet kan bevrijden door een betaling in handen van de verzekerde. Op die wijze wordt de benadeelde beschermd tegen het onvermogen van de verzekerde.” (*Parl. St. Kamer 1990-91*, nr. 1586/1, p. 77).

B.6.1. Hoewel het juist is dat artikel 34 § 2, tot gevolg kan hebben dat de situatie van een persoon die als gevolg van een fout schade heeft geleden, op het vlak van de verjaringstermijn minder gunstig is wanneer die persoon het eigen recht aanwendt dat hij tegen de verzekeraar kan uitoefenen, dan wanneer hij de contractuele aansprakelijkheidsvordering tegen de schadeverwekker instelt, vloeit hieruit niet voort dat de in het geding zijnde bepaling strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Eenzijds is de vijfjarige verjaring waarin die bepaling voorziet immers van toepassing op de uitoefening van het eigen recht tegen de verzekeraar wanneer de verzekerde aansprakelijk is voor zowel een burgerlijke fout als een strafbaar feit; hieruit volgt dat artikel 34 § 2 een regel instelt, die zonder onderscheid van toepassing is op de slachtoffers van een strafbaar feit en op de slachtoffers van een burgerlijke fout. Het in het geding zijnde artikel 34 § 2 overschrijdt aldus het kader van de contractuele burgerlijke aansprakelijkheid waarop de in artikel 2262*bis* § 1, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek bedoelde verjaringstermijn van toepassing is. Het bij artikel 86 verleende eigen recht van de benadeelde persoon en waarop de in artikel 34 § 2, bedoelde vijfjarige termijn van verjaring van toepassing is, past in het raam van de verzekeringsovereenkomsten burgerlijke aansprakelijkheid en strekt, zoals in B.5.2. in herinnering werd gebracht, ertoe

het slachtoffer van een schadegeval te beschermen tegen het onvermogen van de aansprakelijke, door voornamelijk de inwerkingstelling van de buitencontractuele aansprakelijkheid te beogen. Het is bijgevolg slechts in het geval waarin de verzekeringsovereenkomst eveneens de contractuele aansprakelijkheid van de verzekerde zou dekken dat het slachtoffer van een contractueel schadegeval over een eigen recht tegen de verzekeraar zou beschikken in de zin van artikel 86 van de wet op de landverzekeringsovereenkomst.

Anderzijds, zijn de in artikel 34 § 2, bedoelde rechtsvorderingen, vorderingen gericht tegen de verzekeraar van de persoon die voor de schade aansprakelijk is, terwijl de vordering bedoeld in artikel 2262*bis* gericht zijn tegen de persoon zelf die aansprakelijk is.

B.6.2. De wetgever vermocht redelijkerwijze te oordelen dat het voorwerp van die vorderingen verschillend was en bijgevolg niet vereiste dat ze zouden worden onderworpen aan identieke verjaringstermijnen. Hij vermocht in dat verband te oordelen dat het slachtoffer niet in staat diende te worden gesteld een eigen recht uit te oefenen dat de wet, voor hem, tegen de verzekeraar openstelt gedurende een termijn die even lang is als die tijdens welke het slachtoffer een aansprakelijkheidsvordering kan instellen op grond van de contractuele fout van de verzekerde.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht:

Artikel 34 § 2 van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

(...)

Noot

Zie in dit verband eveneens het arrest nr. 99/2006, 14 juni 2006 (*B.S.* 24 augustus 2006, *R.G.A.R.* 2007, nr. 14.247, *R.W.* 2007-08, 403 en *T.B.H.* 2006, 746).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in dit arrest dat, hoewel het juist is dat artikel 34 § 2 van de wet op de landverzekeringsovereenkomst tot gevolg heeft dat de situatie van een persoon die als gevolg van een fout schade heeft geleden, op het vlak van de verjaringstermijn minder gunstig is wanneer

die persoon het eigen recht aanwendt dat hij tegen de verzekeraar kan uitoefenen en geniet van de maximale verjaringstermijn van 10 jaar, dan wanneer hij de aansprakelijkheidsvordering tegen de schadeverwekker instelt waarop de maximale verjaringstermijn van 20 jaar van artikel 2262*bis* B.W. van toepassing is, hieruit niet voortvloeit dat bedoeld artikel 34 § 2 strijdig is met de artikelen 10 en 11 G.W.